

DUWEN MAG!

ZÓ ROLT AGGIE (91) BLIJ DOOR BOLSWARD

Aggie van der Meer kon na een herseninfarct niet meer zelfstandig naar buiten. Als schrijfster kostte het haar weinig moeite een creatieve oplossing te bedenken. Aggie plakte een doek met 'Duwen mag' achterop haar rolstoel. Sindsdien rijden voorbijgangers haar op verzoek door Bolsward.

Ik wil vanmiddag uw kamer komen schoonmaken. Komt dat uit of ligt u dan in bed?", informeert een medewerkster van verzorgingstehuis It Menniste Skil in Bolsward. "In bed?", antwoordt Aggie van der Meer (91) verbaasd vanachter haar werktafel. "Ik lig nooit in bed. Nu ja, 's nachts misschien. Maar prima als je komt. Ik ben toch de hele middag de hort op." De hort op betekent voor Aggie dat ze met haar rolstoel op de stoep gaat staan en wacht op een 'duw' van een vriendelijke voorbijganger. Op de rug van haar stoel hangt een doek met het opschrift 'Duwen mag.' Aggies dochter was meteen enthousiast over het idee en hielp haar het doek te maken. "De eerste keer dat ik buiten stond, was ik zenuwachtig. Ik had geen idee hoe mensen zouden reageren. Maar al gauw kreeg een voorbijganger me in de gaten. Hij vroeg wat er moest gebeuren en bracht me naar de supermarkt. Sindsdien rijden verschillende mensen me door Bolsward, bijvoorbeeld naar de bibliotheek of de bakker. Onderweg maken we een praatje."

DEBUUT MET 72 JAAR

Het idee ontstond nadat Aggie in augustus een herseninfarct kreeg. Haar linkerarm en -been raakten daardoor verlamd. Aanvankelijk was ze er vrij nuchter onder. Kort erna zat ze zelfs alweer met één hand op haar laptop te tikken. "Ik wilde graag verder met een verhaal waar ik aan was begonnen." Niet zo vreemd, want schrijven is een belangrijk onderdeel van Aggies leven. In 1964 publiceerde zij al eens een kinderboek. Pas vele jaren later vond ze meer tijd voor haar schrijftalent. Ze debuteerde op 72-jarige leeftijd met het boek 'De stêd, it bist, de ingel' en schreef daarna nog drie poëziebundels, zes romans en vijf toneelstukken.

'DE KLAP KWAM LATER'

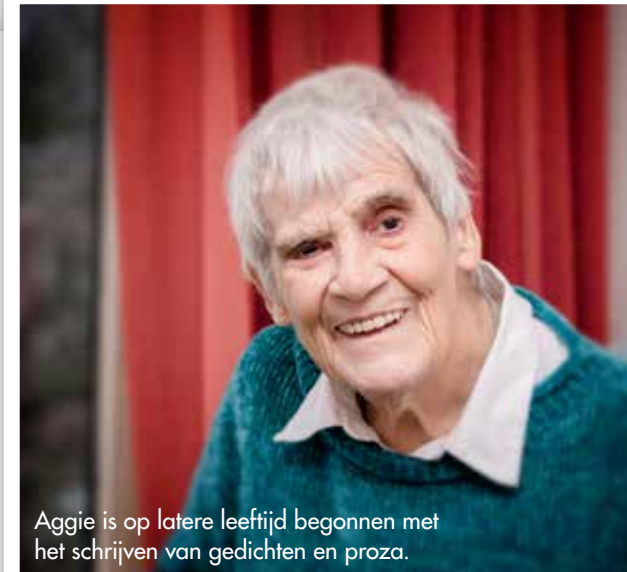
"Hoewel ik de draad gauw weer oppakte, kwam de klap van het infarct later pas, zoals je dat ook met rouwen kunt hebben. Ik moest accepteren dat ik bepaalde dingen niet meer kon. Na een revalidatieperiode lukt het me om een klein stukje met de rollator te lopen, maar zelfstandig naar buiten mocht ik niet meer. 'U moet het zo zien dat uw been eigenlijk niet meer bij u hoort', zei de arts. Daar kan ik me niet zomaar bij neerleggen. Ik spreek mijn linkerbeen steeds toe en probeer het ervan te overtuigen dat het toch echt bij mij hoort."

'Het is elke keer weer een verrassing wie je tegenkomt'

MEDITEREN BIJ HET WEILAND

Intussen biedt de rolstoel met het 'Duwen Mag'-doek uitkomst. Laatst reed iemand haar aan het einde van de middag via een lange, stille laan naar het weiland, een plek waar ze altijd graag kwam. "Toen ik nog kon lopen, ging ik er elke ochtend heen. Daar ben ik mee begonnen toen mijn man alzheimer kreeg. Ik wilde fit blijven om de situatie voor ons allebei leefbaar te houden. Bij het weiland vond ik rust en mediteerde

Aggie is op latere leeftijd begonnen met het schrijven van gedichten en proza.

ik. Nadat mijn man zeven jaar geleden overleed, ging ik erheen om aan hem te denken. Ik ben op mijn eigen manier gelovig en vind het een mooie plek om contact te zoeken met de Eeuwige. Het was fijn om daar terug te zijn." Een tijd keek Aggie, verzonken in gedachten, uit over het weiland. Totdat de schemering inviel en ze graag terug wilde. "Maar er kwam steeds niemand langs. Uiteindelijk trof ik toch een voorbijganger die me terugbracht. Sindsdien durf ik het op die plek, hoe mooi ook, niet meer aan. Er komen te weinig mensen."

NOG STEEDS VERLIEFD

Aggie denkt nog vaak aan haar man Herman met wie ze vijf zonen en een dochter grootbracht. Jarenlang runden zij samen een hoveniersbedrijf. Aggie deed het tuinontwerp, Herman de aanleg. "Ik ben nog steeds verliefd op hem. Dat gevoel houd ik altijd. Sinds zijn dood is het een schrijnende verliefdheid." Haar gevoelens kan ze kwijt in haar poëzie. "Het meest dierbare gedicht dat ik voor Herman schreef is 'Tei-iizje/ Lok-azen' met als laatste regels: 'De nacht, genadig omarmt hem in mij. Zijn mond, zijn handen tastend, al half verdwaald, enkel nog verlangen.'" De meeste mensen, vooral de buurtbewoners, die haar door Bolsward rijden, weten wel dat zij schrijfster is. Zelf zal ze er nooit over beginnen, zoals ze ook nu haar belangrijkste wapenfeiten verzwijgt. In 2011 won ze de Pieter Jellesprijs voor haar historische roman 'De oerfeart'. Haar roman 'Achtlijn' werd in 2016 op de Frankfurter Buchmesse gepromoot om in het buitenland vertaald te worden.

INSPIRATIE UIT ONTMOETINGEN

Elke middag schuift Aggie achter haar laptop om te schrijven. "Het laatste halfjaar schrijf ik veel in opdracht. Ik werk aan een toneelstuk dat deze zomer in Bolsward wordt uitgevoerd. Ook schrijf ik een serie verhalen met het thema macht." Inspiratie haalt ze uit de krant of uit ontmoetingen met mensen. "Op een zondag waren een paar kinderen bij mij op bezoek. Onverwacht sloten zich nog vier mensen aan. Ze kenden elkaar allemaal niet. Hoe maken we hier nu wat leuks van, dacht ik. Een vriend van me is jarenlang aalmoezenier in gevangenschappen geweest en begon daarover te vertellen. Een ander uit het gezelschap bleek te schaken met gedetineerden. Zo ontspoon zich een interessant gesprek, waarbij ieder zijn ervaringen deelde. Het inspireerde mij tot het schrijven van een verhaal over een man die levenslang in de gevangenis zit." In de toekomst leiden de ritjes met onbekenden mogelijk ook nog eens tot een nieuw proza. "Vooralsnog zijn het maar korte gesprekken, maar dat kan veranderen. Het is immers elke keer weer een verrassing wie je tegenkomt." ■

